

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

یکشنبه ۰۵ نوامبر ۲۰۲۳

مترجم: فریده نوری

افغان ها در پاکستان با ترس اخراج شدن

زندگی (زنده مانی) می کنند

منبع: اخبار La Croix

خبرنگار: Margot Davier

تاریخ: اکتوبر ۲۰۲۳

۱،۷ میلیون افغان غیر قانونی باید پاکستان را قبل از اول نوامبر ترک کنند، در غیر آن به زور و اجبار توسط مقامات پاکستانی اخراج می شوند.

افغان های مهاجر منطقه خیبر با فامیل های شان پاکستان را ترک می گویند

ترس و وحشت در کارته افغان های کراچی غلبه نموده است

salamwatanam@gmail.com

سرویس خورد که در بالای بام آن بسته های عریض انباشته شده است، و با کف زدن های پراگنده عده محدودی همراه بود، حرکت نمود. در داخل سرویس در حدود بیست مرد، زن و طفل با چهره های گرفته دیده می شدند.

این مسافرین کارته سهراب گوت شهر کراچی را به استقامت پوسته سرحدی چمن ترک نمودند. آن ها با جبر به کشور اصلی خود افغانستان که اکثراً بسیار کم از آن چیزی به خاطر دارند، باز می گردند.

چند متر دورتر امان الله، که دختر بسیار خورد سال خود را در بغل داشت موتری را مشاهده می کند که با گذاشتن خاکباد در عقب خود از انظار دور می شد، و نگاه های مایوسانه اش آن را بدرقه می کرد. چند روز بعد وی نیز سرزمینی را که پنج سال قبل رها نموده بود، دوباره صاحب می شود، «خانم از فکر برگشت دوباره به افغانستان در یک حالت شوک و ضربه روحی به سر میبرد، به اندازه که حرف زده نمی تواند. اما چیزیکه به من ارتباط می گیرد، نمی دانم... من هیچ نمی دانم کجا برویم هیچ چیز در آن جا برای ما پیشبینی نشده است.»

در شروع ماه اکتوبر حکومت پاکستان اعلان نمود که ۱،۷ میلیون افغان که بدون اسناد قانونی اند (مجموع تعداد افغان هائی که در پاکستان اند ۳،۷ میلیون تخمین گردیده است) باید پاکستان را قبل از تاریخ اول نوامبر ترک نمایند، در غیر آن به زور بیرون انداخته می شوند.

سنا علیمیه (Sanaa Alimia)، استاد در پوهنتون آغا خان که یک کتاب در مورد پناهندگان افغان در پاکستان نوشته است، اشاره می کند: «افغان ها قربانی آسان، مشکل رو به رشد تروریسم و نا امنی پاکستان هستند. اما چیزیکه این مرتبه اصولاً و اساساً جدید است، اعلان اخراج تعداد کثیر افراد می باشد.»

در کراچی جمعیت افغان ها از تطبیق نمودن پلان دقیق مقامات پاکستانی در ترس و هراس اند. از فکر این که دستگیر و از پاکستان اخراج شوند، در چند هفته اخیر یک تعداد زیاد مهاجرین افغان تصمیم گرفتند که قبل از مداخله مقامات پاکستانی خود شان بروند. با آه و افسوس حاجی نجیم الدین مدیر یا سرپرست یک کمپنی ترانسپورتی محلی می گوید «به عوض یک سرویس در هفته قبلاً، فعلاً دو تا سه سرویس روزانه به طرف سرحدات حرکت می کنند.»

در کوچه های کارته سهراب گوت، که در آن جا دوهزار و پنجم فامیل افغان در شرایط بسیار ناپایدار و متزلزل و یک فضای بسیار متشنج زندگی می کنند. شهاب الدین، وکیل احمد و سید

مصطفی با چهره های گرفته و پریشان، در یک محل کم نور در یک لایسه به دور یک چای سبز داغ و شربنی گگ نشسته اند: یک روز قبل ده نفر از افغان ها به پوسته پولیس برده شدند. این سه مرد در افغانستان تولد شده اند، از چند دهه در پاکستان زندگی می کنند، قسمیکه کارت های اقامت شان نشان می دهد. این کارت های اقامت برای افغان ها توسط سازمان بین المللی برای مهاجران (Organisation Internationale Migrant) (OIM) داده شده است، که آن ها را از تعداد بیشمار پناهندگان که توسط دفتر کمیساریای عالی سازمان ملل متحد برای پناهندگان (Haut-commissariat pour les réfugiés de l'ONU) مجزا گردیده اند، راجستر شده اند. تعدادی از این مهاجرین بعد از گرفتن قدرت توسط طالبان، بسیار زیاد شده است. فلذا این دو گروه، تحت تاثیر صدور اطلاعیه اخراج توسط مقامات پاکستانی قرار نمی گیرند. شهاب الدین با اعصاب خراب می گوید:

«من در این جا قانونی زندگی می کنم، کارم تجارت است و مالیه می پردازم، اما از چند هفته به این سو هیچ نوع تفاوت وجود ندارد. دستور بازداشت همه را با داشتن کارت و بی داشتن کارت صادر می کنند»، شهاب الدین در این کشور از سی سال به این طرف مستقر گردیده است، این افغان یک دوکان مصالحه جات که بسیار فراوان در آشپزی هندی ها و پاکستانی ها استفاده می شود، دارد. وی ده نفر کارگر دارد که در بین شان پاکستانی ها نیز شامل اند.

خانم منیژه کاکر که وکیل دعوای افغان ها به صورت رضاکار می باشد، مشخص ساخت: «وظیفه من این است که به دولت نشان دهم که کارت های آنها معتبر است، و بعداً، ما باید به دولت درخواست تائید را ارسال کنیم، که دو هفته وقت را در بر می گیرد. در این زمان مشتریان من دستگیر و زندانی می شوند...»

شهاب الدین که در زیر لب به آهستگی چیزی زمزمه می کند، رفتن به افغانستان را به صورت قطعی رد می کند، وی در افغانستان هیچ کس را نمی شناسد، می گوید: «ترس ما از این است که در کشور خود ما مهاجر باشیم.»